

UDVALGET VEDRØRENDE
 REVISION AF RETSPLEJELOVENS
 AFSNIT OM ADVOKATER.

Bilag 3.

Efter at udvalget i skrivelse af 10. oktober 1974 har afgivet en udtalelse til ministeriet om ændringer i retsplejelovens §§ 119, 124 og 129 efter gennemførelsen af „13-skalaen“ ved juridisk kandidateksamen, har udvalget særskilt drøftet en eventuel ændring af retsplejelovens § 130, 1. pkt., hvorefter enhver advokat er berettiget til at have en autoriseret fuldmægtig, der skal være uberygtet og have bestået juridisk embedseksamen.

Advokatfuldmægtigforeningen har henstillet, at der skabes mulighed for, at en advokat kan antage to autoriserede fuldmægtige, idet man som begrundelse herfor navnlig har henvist til de seneste års betydelige — og stigende — arbejdsløshed blandt de nyuddannede juridiske kandidater. Advokatrådet har i skrivelse af 3. august 1973 til justitsministeriet udtalt, at rådet forholder sig positivt over for en lempelse af bestemmelsen, idet lempelsen dog efter rådets opfattelse bør foregå under behørig hensyntagen til uddannelsessynspunkter.

Bestemmelsen om, at en advokat kan have en autoriseret fuldmægtig, findes allerede i § 10 i loven af 26. maj 1868 om adgang til sagførervirksomheden. Hverken i motiverne til denne lov eller til retsplejeloven ses spørgsmålet om, hvor mange autoriserede fuldmægtige en advokat bør kunne have, at være drøftet, og det ligger nær at antage, at dette ikke tidligere har frembudt sig som noget problem.

Spørgsmålet om antallet af autoriserede fuldmægtige er — som fremhævet af advokatrådet — nøje forbundet med problematikken omkring advokatuddannelsen. Virksomheden som autoriseret fuldmægtig hos

en advokat er i praksis langt den vigtigste uddannelse, der giver grundlag for meddelelse af advokatbeskikkelse. Udvalget har dog ikke fundet det betænkeligt at udtale sig særskilt om en eventuel ændring af retsplejelovens § 130, men skal — som i sin skrivelse af 10. oktober 1974 — fremhæve, at selve spørgsmålet om adgang til advokatbeskikkelse må tages op til nøje overvejelse i forbindelse med uddannelsesproblematikken.

Udvalget finder ingen afgørende argumenter mod forslaget om, at en advokat kan have to fuldmægtige, idet de stigende krav til advokaternes arbejdskraft og viden vil kunne gøre autorisationen af to fuldmægtige velbegrundet. Fuldmægtigene vil også gensidigt kunne støtte og oplære hinanden. Et større antal kan imidlertid ikke anbefales. Det må blandt andet befrygtes, at der på et kontor med kun én principal og et større antal fuldmægtige vil kunne blive et for snævert arbejdsfelt for den enkelte fuldmægtig og dermed en utilstrækkelig uddannelse af denne.

Selv om det nok er tvivlsomt, hvor stor en forøgelse af antallet af fuldmægtigstillinger ændringen vil medføre, finder udvalget det dog — ikke mindst af beskæftigelsesmæssige grunde — rimeligt, at ændringen søges gennemført snarest muligt. Udvalget skal derfor indstille, at retsplejelovens § 130, 1. pkt., får følgende ordlyd:

„Enhver advokat er berettiget til at have en eller to autoriserede fuldmægtige, der skal være uberygtede og have bestået juridisk kandidateksamen“.

København, den 1. november 1974.

På udvalgets vegne:

Mogens Hvidt.

/ Niels Waage.